

Geschreven door Deborah Anné

donderdag, 01 september 2005 00:00 - Laatst aangepast woensdag, 26 augustus 2009 16:11

De grap luidt dat moest je verdwalen in een IJslands bos, sta dan recht. Bomen zijn schaars inderdaad. Toch, het Oosten is groener. Een biologische groenteboerderij zou er een van mijn bestemmingen zijn. Toen ik de boer opbelde met het nieuws dat ik in de buurt was, stond hij erop dat ik meteen kwam om een forest party mee te maken. Dansende wilden op percussie, een vuur, romantiek, boselfen en een trol.

De kater kwam deze keer al voor het feest. Mijn verbeelding had de vierentwintig uur daglicht niet meegerekend, nog minder een blakerende barbecue. Zon en vlaggenmasten op een kort gemaaide open plek, mensen van alle leeftijden maar opvallend veel houthakkershemden, vlees en picknicktafels. Acute eenzaamheid overstijgend, hield ik mijn vizier open voor nieuwigheden en sprankelende humor.

Lachen dus, met het schouwspel dat zich naast, over, schuin over, achter en wie weet onder mij afspeelde: het verslinden van lamskoteletten. Een mens zou vergeten waar de meeste mensen nog steeds toe in staat zijn. Daar, nog een reden om dit mon(s)ter tegemoet te treden. Een mens onder de mensen.

Niet altijd even makkelijk, zoals die glimp van jonge melktandjes vol bloed en vet, rukkend aan een stuk. Een tafelenote sprak mij aan na wat speels vertier toen we weer plaatsnamen. Wat ik ervan vond. Vervolgens kwam het gespreksonderwerp merkwaardigerwijs op 'Survival of the fittest'...

In IJsland had een reeks ernstige vulkaanuitbarstingen tussen vijftien - en achttienhonderd dramatische gevolgen. Over het hele reeds dunbevolkte land viel een enorm dodental. Zij die

overleefden, hadden enkel verder te ploeteren in de hoop nieuwe en meer vruchtbare streken te vinden of ze stierven van honger en koude.

IJslanders zijn dus afstammelingen van degenen die deze zware proef doorstaan hebben. Een natuurlijke selectie. “En dit verklaart, waarom wij vandaag zo compatibel zijn”¹. De woorden blijven verdwaald rondhangen terwijl ik ze tracht te verifiëren door mijn omgeving nog eens gade te slaan.

Zeker, deze samenleving kent vurige fundamenteën. Zoveel te schrijnender de nietsontziende invloed van consumptiezucht. Hoewel we nu de keuze hebben: dood gaan we immers niet zonder een decadent vleesmaal. Men blijft trots opeisen wat men zich kan permitteren en met de exuberante porties en idem dito buiken gaat prestige gepaard.

Tegen deze achtergrond verwordt overleven in kommer en kwel tot een absurd gespreksonderwerp. De dame in kwestie nam snel en verward afscheid om kort daarna met enkele anderen luidkeels IJslandse liederen te zingen. Mijn balans is opgemaakt: wat een forest party nodig heeft is precies die overlevingsdrang die in een welvaartsmaatschappij zo ver te zoeken is. Niets tegen moderne luxe, maar graag in combinatie met de bereidheid vleesvervangers te bedenken en de natuur te beschermen¹.

1. De IJslandse regering plant in samenwerking met Amerikaanse aluminium multinationals zoals Alcoa, 25% van het IJslandse landschap middels dambouw onder water te leggen. De gevolgen van deze late industrialisering zullen een streep door het laatste restje pure en ongerepte Europese natuur betekenen. www.savingiceland.org

Deze column werd gepubliceerd in [EVA Magazine 19](#).